

PÁL 2. LEVELE TIMÓTEUSHOZ

1-2. FEJEZET

Ez a levél Pál utolsó levele, aki ismét egy római börtönben ül. Úgy tűnik, hogy az első bebörtönzéséből kiengedték, és szabadságot kapott arra, hogy még egy kis ideig hirdesse az evangéliumot. A különböző leveleket és az Apcsel történéseit összerakva úgy tűnik, hogy előbb Milétoszba, majd Korintusba ment, aztán Troáz és talán Efezus következett, és ezek után tartóztathatták le, és ismét Rómába vitték.

Pál rájött arra, hogy a római helyzet megváltozott, tudja, hogy mostmár halálbüntetés vár rá, és azt is tudja, hogy nagyon rövid ideje van hátra addig, amíg Néro ki fogja végeztetni őt a Jézus Krisztusban vetett hite miatt. Mindezek tudatában írja meg utolsó levelét lelki fiának és hűséges tanítványának, Timóteusnak, akinek tanításába oly sok időt és energiát fektetett azért, hogy tovább tudja vinni az ő eddigi munkáját.

Pál, Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, a Krisztus Jézusban való élet ígérete szerint

A halálbüntetés ott lebeg a feje fölött, és mégis az életről, a Krisztus Jézusban való életről beszél, amely örökkévaló. Jézus azt mondta, hogy *ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik.* János azt írja: *Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet.*

Köszönjük Istenem, hogy még akkor is az életről beszélhetünk, ha halálbüntetés lebeg a fejünk fölött!

Amikor a gazdag ifjú Jézus lába elé borult és azt kérdezte „*Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?*” Látta Krisztusban az örök életet, és ő is szerette volna azt. Ez az élet a miénk Jézus Krisztusban.

Timóteusnak, szeretett fiának

Pál itt sok szeretetre utaló jelzöt használ Timóteussal kapcsolatban, hiszen tudja, hogy bizonyára ez az utolsó alkalom, amikor még írhat neki.

Kegyelem, irgalom, békesség Istentől, a mi Atyánktól és a Krisztus Jézustól, a mi Urunktól.

Ezek Isten csodálatos ajándékai: a kegyelme, az irgalma és a békessége.

Hálát adok az Istennek, akinek őseimhez hasonlóan tiszta lelkiismerettel szolgálok, amikor szüntelenül, éjjel és nappal megemlékezem rólad könyörgéseimben

Az Isten által használt emberek mindnyájan nagyon sokat imádkoztak, és Pál is folyamatosan beszél imaéletéről a leveleiben. Olyan ember volt aki imával élt, imával lélegzett, imával aludt el, nagyon közeli kapcsolata volt Istennel és Jézus Krisztussal.

Pál rájött arra, hogy ha azt akarja, hogy az Ige szolgálata igazságban folytatódjon, akkor saját távozása után Timóteuson lesz a feladat nagy súlya. Amikor Pál elküldte Timóteust Filippibe, azt írta, hogy azért küldtem hozzátok Timóteust, mert nincs senki, aki annyira hozzám hasonlóan gondolkodna, mint ő.

Timóteus példaképe volt Pál, így Pál láthatta, hogy ez a fiatalember megértette a küldetést, ismeri a szívét, ezért tudta, hogy Timóteus lesz az, aki Isten kegyelmének szolgálatát tovább tudja vinni. Ez volt az oka annak, hogy Pál éjjel-nappal imádkozott Timóteusért valahogy így: „Uram ő még nagyon fiatal, nincs elegendő tapasztalata, de használd, segítsd és áldd meg őt.” Ugye milyen jó lenne, ha Pál értetek is éjjel-nappal imádkozna?

és könnyeidre emlékezve látni kívánlak, hogy öröm töltsön el.

Bizonyára, amikor Efezusban Pál utoljára látta Timóteust, és el kellett menjen, akkor Timóteus sírt, és talán Pállal akart menni. Valószínű, hogy Pált Efezusban tartóztatták le, amikor a római kormány újból üldözni kezdte a zsidókat, és Timóteus Pállal akart utazni Rómába. Viszont nagy szükség volt arra, hogy Efezusban maradjon, mert az ottani gyülekezetet támadták a tévtanítók.

Milyen gyönyörű kapcsolat tud kialakulni az emberek között Jézus Krisztusban. Isten családja még a természetes családunkat is meghaladó kapcsolatokat eredményez, hiszen az Ő szeretete összekapcsolja a szíveket és a lelkeket.

Eszembe jutott ugyanis a benned élő képmutatás nélküli hit, amely először nagyanyádban, Lóiszbán és anyádban, Eunikében lakott, de meg vagyok győződve arról, hogy benned is megvan.

Milyen nagy áldás, ha az embernek istenfélő elődei vannak! Milyen áldás egy istenfélő nagymama és édesanya!

Az én nagymamám egy igen különleges asszony volt. Santa Barbarában élt, és az ottani gyülekezet lelkipásztora igen fiatal volt, nem volt még házasember, és a nagymamám sokfelé elkísérte őt. A nagymamám egész életét az Úr szolgálaltának szentelte. Amikor rákos volt és a kórházban haldoklott kevés nővér volt az ő osztályán. Felkelt és segített a betegeknek, gondozta őket, hiszen ez volt az élete, hogy szolgálja Istent és bízson benne.

A sírkövére azt írták, hogy „Jézust nem lehet legyőzni.” Én korábban nem tudtam ezt, és amikor az édesanyám meghalt azt írtuk az ő sírkövére, hogy „Jézust nem lehet legyőzni.” A nagymamám továbbadta a hitét az édesanyámnak. Emlékszem arra, amikor gyerekkoromban az öcsém asztmás volt és jöttek a rohamai, nem tudott aludni, akkor a másik szobában édesanyám elkezdett énekelni, hogy „Jézust nem lehet legyőzni.”, és közben ringatta a kicsit.

Amikor betegek voltunk, akkor mindig azt énekelte nekünk, hogy „Jézust nem lehet legyőzni”. Az öcsém kigyógyult az asztmából, Jézus győzött, és egész életünk során az Úr vigyázott ránk. Édesanyám egész élete erről szólt, és ezért írtuk ezt a sírkövére, anélkül, hogy tudtuk volna, hogy ugyanez áll a nagymamám sírkövén is.

Milyen dicsőséges az az örökség, ami az Úrban és a Lélekben a miénk! Az Istenben való bizalom öröksége a legnagyobb ajándék, amit a gyerekeinknek adhatunk! Nagyon fontos, hogy továbbadjuk azt!

Ezért emlékeztetlek téged, hogy gerjessz fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezeim rád tétele által van benned.

Pál már említette ezt néhányszor. Amikor Timóteus fiatalemberként el kezdett Pál lisztrai gyülekezetében szolgálni, akkor a vének kézzel imádkoztak érte, és ekkor az Úr Pálnak egy prófécia adott, amelyben elmondta, hogy Timóteus milyen ajándékokat kap tőle, és milyen szolgálatot fog ellátni az élete során. Pál most emlékezteti őt, hogy használja Isten ajándékait.

Megtörténhet, hogy elhanyagoljuk azokat az ajándékokat, amelyeket Istentől kaptunk. Isten nem azért adta ezeket, hogy elhanyagoljuk, hanem azért, hogy használjuk őket.

Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten

Valószínű, hogy Timóteus egy kissé félénk volt arra, hogy ezeket az ajándékokat használja, és a félelem a Sátán kezében eszköz arra, hogy megkadályozzon bennünket a Lélek ajándékainak gyakorlásában. „Ki tudja, mit gondolnak majd rólam az emberek, ha ezt mondom nekik?” – félelem.

hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.

Ne szégyelld hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, se engem, az ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliumért, Isten ereje által.

Sokszor megóvhatjuk magunkat a bajtól, ha befogjuk a szánkat. De vannak esetek, amikor ki kell nyissuk a szánkat és vállalnunk kell a bajt. Amikor az emberek istenkáromló dolgokat mondanak, akkor megtehetjük azt, hogy nem szólalunk meg, és csak magunkba mondjuk, hogy milyen ostobák ezek. Vagy mondhatjuk nekik: „Tisztában vagytok azzal, hogy mit beszéltek? Hogy lehet ilyen szennyes a szátok? Nem zavar titeket, hogy ilyen piszkos gondolataitok és beszédetek van?”

Amikor az emberek Jézus nevét gyalázatos módon használták, gyakran azt szoktam mondani nekik, hogy „Ez fáj nekem. Egy olyan emberről beszéltek, akit a világon a legjobban szeretek, és aki azért halt meg, hogy megszabadítson a bűneimtől.” Néha megharagszanak, néha rámnéznek, hogy mit gondolok én magamról, de Pál azt mondja Timóteusnak, hogy Isten az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk.

Mert ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk.

Nem a cselekedeteink alapján, hanem Isten végzése alapján szabadított meg. Ez volt az az üzenet, amelyet Pál hirdetett, és ezt próbálta az egyházba befurakodó törvénykezés elferdíteni.

Timóteus az efezusi gyülekezetben szolgált, és már ott is megjelentek azok a magok, amelyek kezdtek gyökeret verni, és el próbálták fordítani az embereket Jézus Krisztus dicsőséges kegyelmi evangéliumától, amit Pál hirdetett.

Pál arról beszél Timóteusnak, hogy fenntartásai vannak amiatt, hogy az emberek el fognak fordulni Isten kegyelmétől, még mielőtt ebben megerősödtek volna. Néhány évvel később Jézus egy levelet írt Efezusnak, és valóban sok gond volt a gyülekezetben. Jézus megtérésre szólította fel az efezusi gyülekezetet, és azt mondta, hogy ha nem térnek meg, akkor az Ő jelenléte eltávozik tőlük.

Az efezusiak eljutottak oda, hogy az egész vallásuk a cselekedetekre alapozódott, mert az Úr azt írta, hogy *Tudok cselekedeteidről, fáradozásodról* – eljutottak hát egy törvény alapú kapcsolathoz, egy olyan „szabaduláshoz”, amely tettektől függ.

Pál ebben a levelében viszont azt írja, hogy

Mert ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk.

Az Urral való törvénykezésen alapuló kapcsolat következménye a kapcsolat elvesztését eredményezi, mert Jézus nem törvényi, hanem szereteten alapuló kapcsolatot szeretne velünk. Ezért írta Efezusnak, hogy *nincs meg már benned az első szeretet.*

Jézus velünk is egy szeretet alapú kapcsolatot szeretne. Nem érdekli az, hogy milyen törvényeket és szabályokat tartasz be, hogy mit munkálsz nap mint nap, csak az érdekli, hogy szeresd Őt mindenek felett. Efezusnak írta:

Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbbiekhöz hasonló cselekedeteidet, különben elmegyek hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz.

Mit jelentett a gyertyatartó? Jézus folyamatos jelenlétét az emberek között.

Isten mindig szeretett minket, de

Ez most nyilvánvalóvá lett a mi Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenése által

Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny.

Nem vitatkozom azzal, aki azt állítja, hogy Isten a természetén keresztül szól hozzá, mert nekem is beszél Ő a természetén keresztül, és imádom: amikor a tengerparton sétálok, amikor egy gyönyörű naplementét nézhetek végig, amikor a sivatagban ott ülhetek a csillagok alatt, és láthatom a galaxis hatalmasságát, vagy a zuhogó patakokat az erdők mélyén. A Biblia is azt írja, hogy Isten beszél a természetén keresztül:

Nappal a nappalnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul.

Nincs szó és nincs beszéd, hangjuk sem hallatszik, mégis eljut hangjuk az egész földre, szavuk a világ végéig.

De van valami, a mit a természet nem tud elmondani: azt, hogy Isten mennyire szeret. Ennek felfedéséhez többre volt szükség, Jézus Krisztusra. Érdekes, hogy amikor Isten meg akarja mutatni a szeretetét, akkor mindig a keresztre mutat.

Ez most nyilvánvalóvá lett a mi Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenése által, aki megtörte a halál erejét

Néró kimondta a halálbüntetést Pál fejére, de Pál azt mondja, hogy Jézus megtörte a halál erejét. Istennek hála az életért, ami nekünk adatott!

és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet.

A keresztény ember soha nem hal meg! Nem helyes, ha azt mondjuk, hogy Isten gyermeke meghalt. Pál azt mondta, hogy amikor a földi sátram, a földi testem meghal, akkor lesz egy örök sátram a mennyekben, és *mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól; mert hitben járunk, nem látásban.*

De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.

Amikor tehát egy keresztény meghal, akkor nem azt kellene mondjuk, hogy „a múlt héten meghalt”, hanem azt, hogy „a múlt héten elköltözött”.

„Láttad mostanában Jánost?” „Hát nem tudtad, hogy egy gyönyörű palotába költözött, és már nem lakik abban az öreg sátorban.”

aki megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet.

Jézus azt mondta Mártának, amikor meghalt a testvére: „*Feltámad a testvéred!*”

Márta így válaszolt: „*Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.*”

Jézus ekkor ezt mondta neki: „*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?*”

Ez az evangélium! Ez az, amit hirdetni kell! Az Úr legyőzte a halált, és aki hisz benne, az soha nem fog meghalni! Nem akarok ebben a buta, öreg sátorban lakni míg a világ. Minden nap egyre inkább vonzóvá teszi az Úr a kiköltözést. Olyan dolgok kezdenek fájni, nyílalni, amit soha nem éreztem ezelőtt. A legnehezebb az, hogy reggel felkelés után végigmenjek a szobámon. Elég hosszú idő, amíg akárcsak az egyik lábamat a földre tudom helyezni, egyáltalán nem neveltség, de az öreg sátram lassan-lassan elhagy engem. De Isten legyőzte a halált, és egy örökkévaló helyet készített el számomra, életet adott és halhatatlanságot.

Ennek az evangéliumnak a szolgálatára rendeltetem én hírnökül, apostolul és tanítóul.

Pálnak erre a három dologra volt elhívása: a prédikációra, az apostolságra és a tanításra. A prédikációt arra rendelte el Isten, hogy a hitetleneket Jézus Krisztus hitére ébressze, ezért ez nem irányulhat sem a hívők, sem a szentek, sem az egyház felé. A prédikációban Istennek az emberek számára elküldött jóhírét, evangéliumát jelentem ki: nem kell továbbra is bűnben élni, és ebben meghalni, hanem örök életük lehet Jézus Krisztus segítségével. Térjete meg, higgyetek az Úr Jézus Krisztusban – ez a prédikáció.

A tanítás a gyülekezet számára szükséges. A mai egyház gyengesége az, hogy túl sok a prédikáció és túl kevés a tanítás. Az egyház majdnem halálra prédikálta magát.

A tanítás arról szól, hogy hogyan éljünk, hogyan növekedjünk, hogyan fejlődjünk az Istennel való kapcsolatunkban. Ez az amire a mai egyháznak szüksége van és itt vannak a legnagyobb hiányosságok.

Pál szolgálata a prédikáció és a tanítás kombinációja volt.

Ezért is szenvedem ezeket, de nem szégyellem, mert tudom, kiben hiszek

Figyeljünk meg, hogy nem azt mondta, hogy miben hiszek, hanem azt, hogy kiben! Sokan mondják azt, hogy tudom, hogy miben hiszek: a megfelelő tanításban, az apostoli hitvallásban, stb. Tudják azt hogy miben hisznek, de nem az a lényeg, hogy miben, vagy mit hiszel, hanem az, hogy Kiben hiszel!

és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra.

Fontos a megfelelő tanítás, de az nem tud megmenteni téged, csak egyedül Jézus Krisztus. Nem egy rendszerben, egy vallásban vagy egy doktrinában hiszünk, hanem egy személyben, aki szabadulást hoz.

A „rám bízott” kifejezés a görögben egyenértékű a „bankbetét” szóval. Pál ezzel azt mondja, hogy lehet, hogy Néró a fejemet véteti, de Isten meg fogja tartani az életemet, mert tudom, hogy kiben hiszek, és meg vagyok győződve, hogy Ő meg tud engem tartani.

Az egészséges beszéd példájának tekintsd, amit éntőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben.

Pál az Apcsel szerint, amikor utoljára járt Milétoszban, akkor üzenetet küldött az efezusi véneknek, hogy jöjjenek el hozzá, mert sietett Jeruzsálembe, hogy elvigye a pogány gyülekezetek ajándékait az ottani gyülekezetnek az ünnep alkalmával. Az efezusiak a tengerparton találkoztak vele, ahol már várt Pálra a hajója, és ő elmondta nekik, hogy most indul Jeruzsálembe, és nem tudja, hogy mi fog vele történni, csak annyit tud, hogy akármerre jár, a Lélek meg akarja kötni őt, de ezenkívül nem tud semmit, mert az Úr nem mutatott meg többet. Továbbá azt mondja nekik, hogy

nem vonakodtam attól, hogy hirdessek nektek az Isten teljes akaratát.

Viseljetek gondot tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett.

Tudom, hogy távozásom után dühös farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyáját,

sőt közületek is támadnak majd férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat.

Vigyázzatok azért, és emlékezzetek arra, hogy három évig éjjel és nappal szüntelenül könnyek között intettelek mindnyájatokat.

Pál előre látta, hogy mindez meg fog történni, tudta, hogy ezen nem tud segíteni, de bátorította őket, hogy maradjanak meg az Igében és abban a hűségben, amit Ő mutatott nekik. Miután Pál elment, valóban jöttek a tévtanítók. Most pedig Timóteus volt ott Efezusban és megpróbál a tévtanításokkal szembeszállni, ezért Pál azt írja neki:

Az egészséges beszéd példájának tekintsd, amit éntőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben.

A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által.

Tudod, hogy az Ázsiában levők mind elfordultak tőlem, köztük Fügelosz és Hermogenész is.

Az ázsiaiak mind Pál ellen fordultak, és többé nem tudott ott hatással lenni. Tudták, hogy nem kell többé attól féljenek, hogy Pál, mint apostol eljön hozzájuk, és a tévtanításokat kigazítja, ezért aztán mélyre süllyedtek a tévhitekben, és a tévtanítók maguk mögé állították az embereket Ezek közül említ Pál néhányat, akik elfordultak tőle.

A halálbüntetés kimondása idején a legtöbben elfordultak Páltól, még Démász is, aki oly sokáig volt hűséges. A többiek elmenekültek, csak egyedül Lukács volt vele Rómában. De volt még valaki, aki gondoskodott róla:

Az Úr legyen könyörületes Onéziforosz háza népe iránt, mert sokszor felüdített engem, és nem szégyellte bilincseimet.

Pál ott senyedett a római börtönök egyikében, Onéziforosz pedig elment Rómába, és végigkutatatta a börtönöket, míg végül megtalálta Pált, gondoskodott róla és bátorította őt.

Sőt amikor Rómában volt, buzgón keresett engem, és meg is talált.

Adja meg neki az Úr, hogy irgalmat találjon nála azon a napon. És hogy milyen nagy szolgálatokat tett Efezusban, azt te tudod legjobban.

Onéziforoszegy áldott ember volt, és még Efezusban is gondoskodott Pálról, és utána Rómában is megtalálta őt, és szolgált neki.

Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van.

És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.

A törvényeskedés, a cselekedeteken alapuló hit fenyegetése árnyékában írja Pál, hogy erősödjön kegyelemben.

Az evangélium terjedésének módját láthatjuk itt Pál leírásában, amikor azt mondja Timóteusnak, hogy ugyanúgy adja át megbízható embereknek azt, mint ahogy Pál adta át neki korábban, hogy aztán ők is taníthassanak másokat tovább.

Amikor idősödni kezdünk, akkor a lelkészek fiatal nemzedékének tanításába kell fektessük az életünket, megosztva velük a tapasztalatainkat, rájuk biva az evangéliumot, hogy majd ők is továbbadhassák megbízható embereknek, hogy majd azok is tovább taníthassák az embereket.

Amikor elkezdtek a Calvary Chapel-ben a szolgálatunkat, akkor egy csoport férfival és gyakran a feleségeikkel is találkoztunk hetente ötször két éven keresztül, hogy átadjuk nekik az evangéliumot, tanítván a teljes Bibliát számukra. Két év múlva azt mondtam nekik, hogy most már ideje, hogy elkezdjétek a saját házcsoportotokat tanítani. Elkezdtek tanítani, és minden héten a tanítások előtt felhívtak a kérdéseikkel. Újabb két év után az emberek, akik a tanításaik alatt tértek meg, elindították az ő saját házcsoportjaikat. Így adták tovább és tovább a tanításokat az egyik lelki generációtól a másikig. Ez a fejlődés folyamata.

Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája.

JAVITVA

Valódi kemény küzdelem közepette élünk, amely az emberi lélek örökkévaló sorsáról szól. Az ellenség hajthatatlan, éjjel-nappal támad, soha nem lankad, és a nyomás hatalmas. Ezért mondja Pál Timóteusnak, hogy vállalja a harcot, mint egy jó katona.

Egy harcos sem elegendik bele a mindennapi élet gondjaiba

Ez a mi hatalmas problémánk! Jézus mondta, hogy „*Vigyázzatok magatokra, nehogy szívetek elnehezdedjék mámortól, részegségtől vagy a megélhetés gondjaitól; és hirtelen lepjen meg titeket az a nap, mint valami csapda, mert úgy fog rátörni mindazokra, akik a föld színén laknak.*

Amikor Jézus arról beszélt, hogy a tövises és a búza is egyszerre nő, a tövisről beszélve azt mondta, hogy *akiknél a tövisesek közé esett, azok hallották az ígét, de mikor elmennek, az élet gondjai, gazdagsága és élvezetei megfojtják azt, és nem érlelik termést.*

Az élet gondjai tehát elfolythatják a gyümölcsöket. Aki háborúba készül, azt nem érdeklik a napi élet gondjai, mert miközben harcol, nem foglalkozhat csipp-csapp ügyekkel.

hogy megnyerje annak a tetszését, aki harcosává fogadta.

Elköteleztem magam a hadsereg parancsnokának, hogy szolgálni fogok, elhívásom van, és harcolni fogok. Bármely pillanatban jöhet a parancs, hogy indulni kell, kész kell legyek az indulásra, mert szeretném megnyerni annak a tetszését, aki harcosává fogadott. Ez az életem vágya, hogy Istennek a tetszését megnyerjem, aki felfogadott erre a háborúra.

Most pedig Pál az olimpiára tesz utalást:

Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez.

A fáradozó földművesnek kell először a termésből részesülnie.

Amikor betakarították a termést, ehettek is közben.

*Gondolkozz azon, amit mondok, mert az Úr megadja majd neked, hogy mindent megérts.
Emlékezz arra, hogy Jézus Krisztus, aki Dávid utóda, feltámadt a halottak közül.*

Ez az evangélium lényege, Jézus Krisztus feltámadása – ezt sohase felejtse el, mert enélkül nincs evangélium. Bármerre mentek, a kereszténység megkülönböztető jegye a feltámadás volt – sem a budhizmus, sem a konfúciusi tanítások, sem más nem hirdette ezt.

Erről szól az én evangéliumom, amelyért még bilincseket is viselek, mint egy gonosztevő. Az Isten ígéje viszont nincs bilincsbe verve.

Engem megkötözhetnek, hozzákötözhetnek ehhez a katonához, aki mellettem van, de az Isten Igéjét nem tudják megkötözni.

Ezért tehát mindent elviselek a választottakért, hogy ők is elnyerjék a Krisztus Jézusban való üdvösséget örök dicsőséggel.

Azért viselem el mindezt, mondja Pál, mert Isten egyeseket arra választott ki, hogy üdvözüljenek. És ha az én áldozathozatalom, a szenvedésem kell ahhoz, hogy Jézus Krisztus tudatára ébresszem őket, akkor ezt fogom tenni.

Egy másik alkalommal Pál azt mondta, hogy *Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk*, amikor Jézus eljön. Persze, hogy nehéz ez itt és most, nem könnyű, mert szenvedünk, de összehasonlíthatatlan az örökkévaló dicsőséggel. Pál mondta azt is, *hogy a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk.*

Könnyű szenvedés, Pál? Háromszor köveztek meg, kötelekkel összeverték, háromszor kaptál 39 csapást, hajótörést szenvedtél, börtönben voltál többször is, és ezt nevezed te könnyű szenvedésnek?

Igaz beszéd ez: Ha vele együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is.

Nemsokára megölnék, de az csak a földi életemet jelenti, mert ezután Ővele fogok élni.

Ha tûrünk, vele együtt fogunk uralkodni is. Ha megtagadjuk, ő is megtagad minket. Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert ő magát meg nem tagadhatja.

Vannak emberek, akik igen felfuvalkodottan azt mondják, hogy én egyszerűen nem hiszek Jézus Krisztusban. És akkor mi van? A te hited vagy hitelenséged egyetlen jottányit sem változtat a tényeken. Lehet, hogy te tagadod Őt, de Ő nem tudja önmagát megtagadni, mert lehetetlen, hogy valaki önmaga létezését megtagadja.

Ha azt mondd, hogy nem hiszem, hogy Jézus Isten Fia, olyan mintha azt mondanád, hogy nem hiszem, hogy $2+2=4$. Ettől még a tény tény marad. Az a tény, hogy Jézus Isten Fia, a te hitelenséged ellenére tény marad. Őt ez nem érinti, de annál inkább érint téged az örökkévalóság tekintetében. Igen nevetséges, hogy azt hiszed, hogy ez nem így van csak azért, mert te ezt nem hiszed el.

Ezekre emlékeztess, és az Isten színe előtt bizonyosságot téve kérd őket: ne folytassanak haszontalan szóharcot a hallgatók romlására.

Vannak olyanok, akik szavakba, koncepciókba, lényegtelen részletekbe bonyolódnak, de nincs ennek semmi értelme. Tudjátok, hogy az egyházban volt olyan idő, amikor megoszlást okozott az a kérdés, hogy hány angyal tud táncolni egy tollnak a hegyén? Ilyen dolgokon vitatkoztak emberek, de ez ostobaság, mert senkinek nem használ az ilyen vita.

Mostanában is igen sok kérdés van, ami miatt az emberek megosztottak: Hogyan keresztelkedtél meg, testvérem? Jobb ha a megfelelő módon keresztelkedsz meg, mert az úgy nem érvényes. Ezeknek a lényegtelen vitáknak csak az az eredménye, hogy a hallgatókat rontja.

Igyekezz kipróbált emberként megállni az Isten előtt, mint olyan munkás, aki nem vall szégyent, hanem helyesen fejtegeti az igazság igéjét.

A szentségtörő, üres fecsegők elöl pedig térj ki, mert egyre messzebb mennek az istentelenségben,

Vannak olyanok, akik Isten kegyelmébe burkolózva próbálják elfedni a saját tivornyaikat. Azt mondják, hogy ha Isten annyire könnyen megbocsájt, akkor nem is számít, hogy mit teszünk, mert utána azonnal megkérjük, hogy bocsássa meg ezt, és így minden el lesz felejtve. Ezek az üres és szentségtörő fecsegések csak az istentelenségüket növeli. Pál maga is azt kérdezte: *Maradjunk a bűnben, hogy megnövekedjék a kegyelem?*

Szó sincs róla! Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne?

Isten kegyelme nem alap arra, hogy felelőtlenül éljünk, mert a kegyelem úgyis befed mindent.

és szavuk úgy terjed, mint a rákos fekély. Közülük való Hümenaiosz és Filétosz,

Pálnak nem gond megnevezni ezeket az embereket.

akik az igazság kérdésében eltévelyedtek, amikor azt mondják, hogy a feltámadás már megtörtént, és ezzel feldőlnek egyesek hitét.

A Jehova Tanúi is ezt állítják, hogy a feltámadás már megtörtént, Jézus már eljött 1914-ben.

- - De azt hittük, hogy minden ember fogja látni őt?!
- - Oh, nem, csak azok akiknek lelki szemeik vannak, akik a New York-i központban vannak. És Jézus egy titkos cellában uralkodik ezeken a New York-i vezetőkön keresztül. Mostmár eljött a Királyság, a Sátán megkötözve, dicsőség Istennek!

Ha ez Isten földi királysága, akkor nagyot csalódtam! Sokkal jobbat reméltem! Azt szerettem volna, ha az Úr nem hagy a Sátánnak olyan hosszú kötelet, mert még mindig sok kellemetlenséget okoz nekem. Sok ember hitét feldőlnek az ilyenek, és egy végzetes tévtatnítás felé fordítják a fejüket.

Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek a pecsétje ez: „Ismeri az Úr az övéit, és hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja!”

Egy nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fa- és cserépedények is; amazokat megbecsülik, emezek pedig közönséges használatra valók.

Pál itt az egyházra utal, amint Jézus is a királysággal kapcsolatos hasonlatokban említette, hogy az egyház olyanná válik majd, amely nem kedves Isten szemében. Máté evangéliumának 12.-ik és 13.-ik fejezetében 7 metafora foglalkozik ezzel. Jézus az egyházat egy kicsi mustármaghoz hasonlítja, amelyet elültettek, és egy hatalmas fává fejlődött. Várjunk csak egy pillanatot! Mustárfa? Nincs is ilyen, csak mustár bokrok vannak. Ha fáról beszél, akkor nem normális növekedésről kell szó legyen.

fává lesz, úgyhogy eljönnek az égi madarak, és fészket raknak ágai között

A madarak az Írásban mindig a gonoszt jelképezik. Mit mond itt akkor Jézus? Hogy a Sátán fog az egyház ágai között fészket verni? Igen, ez így van. Szállást talált az egyház ágai között.

Romlott emberek romlott elmével, egyházi palásttal a hátukon felveszik a tiszteletes titulust, és az útjukba kerülő minden romlott ügyet felkarolnak. Egy lelkészekből álló csoport beperelte Raegen elnököt, hogy 1983-at a Biblia évének nyilvánította. Nagyon sok ember viseli a tiszteletes címet, de Isten elhívása az egyetlen jogcím. Néha tiszteletesnek címeznék engem a levelekben, és azonnal tudom, hogy nem ismerhetnek, mert nem tartom magam egyáltalán tiszteletesnek. A Biblia azt mondja, hogy Isten szent

nevét tiszteljük, és ezt meg is teszem. De nem akarom, hogy valaki tiszteletesnek szólítson, mert én is ugyanolyan bűnös vagyok, mint ti, és ugyanúgy szükségem van Isten kegyelmére, mint nektek.

Egy nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fa- és cserépedények is; amazokat megbecsülik, emezek pedig közönséges használatra valók.

Jézus példázata szerint: „*Hasonló a mennyek országa a kovászhoz, amelyet fog az asszony, belekever három mérce lisztbe, míg végül az egész megkel.*” A kovászt mindig a gonosz jelképeként használja az Irás: a bűn kovásza, a képmutatás kovásza. Azért jelképezi a bűnt a kovász, mert rothadás útján szaporodik. A befurakodó gonosz befolyásokat jelképezi, amelyek idővel a teljes egyházat beszennyezik.

A másik példázat szerint a mennyország olyan, mint a búzaföld, amelyben a konkoly elterjedt.

A szolgák azt kérdezték a búzaföld urától: *Akarod-e, hogy kimenjünk, és összeszedjük a konkolyt?*

Ő azonban így válaszolt: Nem, mert amíg a konkolyt szednétek, kiszaggatnátok vele együtt a búzát is.

Hadd nőjön együtt mind a kettő az aratásig, és az aratás idején megmondom az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, kössétek kévébe, és égessétek el, a búzát pedig takarítsátok be csűrömbé.”

Jézus azt tanította, hogy ezek a gonosz befolyások mindvégig jelen lesznek az egyházban, együtt fognak nőni a jóval egészen a nagy betakarításig. Az egyház nem tökéletes szervezet, sokféle ember található benne, és fontos hogy tudjátok ezt, mert olyan emberek élhetnek vissza ezzel veletek szemben, akik keresztényeknek hívják magukat.

„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram. Ne legyünk vakok és buták ezzel kapcsolatban. Az egyházban mindenféle ember megfordul, Istennek hála a jók, a hűségesek, azok akik teljes szívükkel keresik Istent, azok is itt vannak. Ezeknek köszönhetően létezőnk még egyáltalán, mert ha ezek nem lennének, az Úr más régen megítélte és elpusztította volna az egyházat. De eljön majd az idő, amikor elkezdődik az ítélet. És hol fog kezdődni? Isten házában. És ha itt kevesek menekülnek meg, akkor mi lesz majd a világban?

Az egyház tehát nem tökéletes, és azoknak nagy csalódásban lesz részük, akik azon fáradoznak, hogy az egyházat javíttassák azért, hogy az Úr eljöhessen: egy nagy házban mindenféle edény megtalálható. Az arany és az ezüst edények arra valók, hogy a ház ura használja őket, amikor vendégek jönnek. De ugyanabban a házban van agyagedény is, amelybe a szemetet dobálod.

Mi magunk is ebben a nagy házban vagyunk. Milyen edény vagyok én? Olyan, amely megfelel a ház urának használatára? Hogyan lehetek ilyen?

Először is el kell magamat különítem a tévtanításoktól és tévtanítóktól. Sokszor az emberek azt kérdezik, hogy mi a baj ezzel az ártatlan új tanítással? Egy kicsit furcsa ugyan, de senkinek sem okoz sérülést. De igenis okoz!

Gyakran ezek a tanítások sterilizálják az embereket, és ezért nem hoznak gyümölcsöt többé. Ezek a fajta tanítások befele fordítják az embereket, saját magukra kell koncentrálnak: démonokat űznek ki egymásból, de semmi hasznot nem hoznak.

Ha tehát valaki megtisztítja magát ezektől, megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas.

És minden erről szól, hogy használható edények legyünk Isten számára, emberek életét érinthessük meg, hogy megosszuk másokkal az Ő szeretetét. Az Isten felkészít téged az Igén, az imákon, a tapasztalataidon keresztül – ezek mind Isten felkészítésének szükséges kellékei. Pál azt írta az efezusiaknak, hogy *az ő*

alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.

Isten előre elrendelte azt a szolgálatot, amelyet az Ő dicsőségére szeretné, hogy elvégezzél, de először benned dolgozik, hogy felkészítsen arra. A nehézségek, a küzdelmek, a megmérettetések, a megpróbáltatások és a szomorúságok is mind Isten szükséges felkészítésének részei, mert arra készíti fel az edényt, hogy az Úr használhassa azt. Kiűrit engem önmagamból, hogy megtölthessen az Ő teljességével, azért, hogy tovább már ne a saját dicsőségemre, hanem az Ő dicsőségére éljek.

Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

Az ifjúkori kívánságot pedig kerüld!

Hányan és hányan sebesültek meg, és pusztultak el a fiatalkori kívánságok miatt! Amikor József Potifár házában szolgált, szerelmes lett belé Potifár felesége, és el akarta csábítani úgy, hogy naponta flörtölve vele, hogy bemenjen a hálósobájába. Végül egy napon, amikor a szolgák nem voltak a közelben megfogta Józsefet, és erővel akarta az ágyba rángatni. József kiszabadította magát, de a ruhája a nő kezében maradt, és meztelenül szaladt el a fiatalkori kívánság elől, mert ez volt az egyetlen okos dolog, amit akkor tehetett. Van, amikor az egyetlen okos dolog az, ha elmenekülünk a kívánságok elől.

Törekedj viszont az igazságra, a hitre, a szeretetre, a békességre azokkal együtt, akik tiszta szívből hívják segítségül az Urat.

Az ostoba és éretlen vitatkozások elől térj ki, tudva, hogy ezek viszálykodást szülnek.

Sokszor tesznek fel emberek kérdést csak azért, hogy a már meglévő meggyőződésükkel kapcsolatban vitát indítsanak: „Miért nem merítitek be az embereket azonnal a megtérésük után?” Ők persze azt hiszik, hogy egy ember csak akkor tért meg, ha bemerítkezett, és vitatkozni akarnak ezzel kapcsolatban.

Kerüld el ezeket a kérdéseket, Timóteus, mert csak viszálykodni akarnak az emberek, nem akarnak semmit tanulni a válaszból.

De az Úr szolgálja ne viszálykodjék, hanem legyen barátságos mindenkihez, tanításra alkalmas és türelmes,

Kész kell lenni a tanításra, de mindezt türelemmel kell megtenni, mert a nagy házban mindenféle edények vannak.

aki szelídséggel neveli az ellenszegülőket, hátha az Isten megadja nekik egyszer, hogy megtérve megismerjék az igazságot,

Türelmesen kell tanítani, és reménykedni abban, hogy Isten munkálkodni fog.

és felocsúdjanak az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket, hogy akaratát teljesítsék.

Ez egy nagyon fontos vers! Arra tanít minket, hogy vannak olyanok, akiket a Sátán foglyul ejtett, meg vannak kötözve általa. Nekünk megvan az erőnk és a hatalmunk Jézus Krisztuson keresztül, hogy megszabadítsuk őket a Sátán fogságából. A Sátán elbitorolt erő segítségével tartja őket fogva, mert Jézus minden egyes emberért meghalt. A világ bűneiért halt meg, és a megváltás munkája minden egyes ember minden bűnére érvényes.

A Sátán továbbra is sok embert fogva tart, mivel az emberek maguk egyetértenek vele. Azért értenek vele egyet, mert a Sátán elvakította a szemüket és nem látják az igazságot a saját állapotukkal kapcsolatban. A hitetlen ember igen szomorú állapotban van, mert a Sátán tartja fogva, elvakítja őt, hogy ne is tudja meg a valóságot a saját helyzetével kapcsolatban. Nem tudja, hogy mennyire rossz helyzetben van, mert nem is látja az igazat.

„Nem hiszek a Bibliában, mert sok benne az ellentmondás”

- - Mutass egyet!
- - Hát,..., sok van benne...
- - Akkor miért nem mutatsz egyet?
- - Tele van hibákkal...
- - Hát mondj akkor egyet!
- - Hát..., hallottam egyszer, hogy valaki beszélt egyről...

E világ ura elvakította őket, és nem látják az igazságot. Szomorú helyen vannak, de mi ki tudjuk szabadítani őket a fogságukból. Jézus azt mondta: *megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.*

Szeretettel taníthatjuk őket, megismertethetjük velük az igazságot, amely megszabadíthatja őket. Imán keresztül nyithatjuk meg a szemüket, hogy láthassák az igazságot, és megállíthatjuk a Sátán munkáját, amely megvakítja őket.

Induljunk hát el és harcoljunk, mint egy jó katona, harcoljunk az ellenséggel, hogy megszabadítsuk azokat, akiket ő fogságba taszított.

A tisztesség edényei kell legyünk, amelyet az Úr használhat az Ő szeretete és kegyelme által egy szütséget szenvedő világban.

85 perc